

30. Magnuszew – przyczółek warecko magnuszewski

Magnuszew datuje się na XII wieku, kiedy to została założona przez Komesa Mazowieckiego osada. W XIV wieku właścicielami osady byli Magnuszewscy herbu Ogończyk. W 1377 roku ówczesny dziedzic Magnuszewa,

Świętosław uzyskał od Ziemowita II, księcia mazowieckiego prawa miejskie magdeburskie. Położenie Magnuszewa na szlaku handlowym wzdłuż lewego brzegu Wisły oraz rozwój osadnictwa i rzemiosła zadecydowało o podniesieniu go do rangi miasta. W 1576 roku Magnuszew spadł do rzędu wsi, co było spowodowane licznymi pożarami i działaniami wojennymi. Po Magnuszewskich, właścicielami Magnuszewa byli Potoccy, a po nich Zamojscy. W 1776 roku Andrzej Zamojski na mocy przywileju króla Stanisława Augusta podniósł ponownie Magnuszew do rangi miasta. Przez następne wieki zmienne były losy miejscowości, dużo zniszczeń dokonały liczne pożary, powódź, choroby (cholera i ospa), a także I i II wojna światowa. W sierpniu 1944 roku Magnuszew znalazł się w ogniu walk o otworzony na tym terenie przez wojska I Frontu Białoruskiego **przyczółek warecko – magnuszewski**. Aby go zlikwidować, Niemcy przerzucili w ten rejon znaczne ilości wojska w postaci: spadochronowo pancernej dywizji “Hermann Göring (ok. 140 czołgów i 90 dział pancernych) oraz Dolnosaksońskiej 19 dywizji pancernej (ok. 90 czołgów i 40 dział pancernych). Do walki z tymi doborowymi jednostkami, skierowani zostali Polacy z 1 Brygady Pancerniej (ok. 86 czołgów). Obydwie walczące strony wspierały duże jednostki piechoty i artylerii. Największa bitwa o utrzymanie przyczółka “warecko – magnuszewskiego” rozgrywała się pod **Studziankami**. Wydarzenia z okresu II wojny światowej, które rozegrały się podczas walk o przyczółek upamiętnia stojący tu pomnik.